

Terugblik workshop 5 - K-EET en K-EETi: consultatie bij eetstoornissen

K-EET is een netwerk van eetstoornisbehandelaars die samenwerken in het bouwen aan verbetering in de zorg voor jongeren met een eetstoornis. K-EETi is een consultatielijns, waar dagelijks een hulpverlener beschikbaar is voor het geven van consultatie aan collega-hulpverleners. In deze workshop wordt ingegaan op de opbouw van dit netwerk. Met casuïstiek wordt geïllustreerd wat dit betekent voor professionals en patiënten.

Prof. dr. Annemarie van Elburg, psychiater en hoogleraar Eetstoornissen - [Altrecht Rintveld Eetstoornissen](#)

Monika Scholten, projectleider K-EET

De deelnemers kijken uit naar de workshop: iedereen is te vroeg in de zaal. Annemarie van Elburg en Monika Scholten besluiten daarom gelijk te beginnen, waarom nog wachten?

De deelnemers worden in vogelvlucht meegenomen door het verhaal van K-EET en K-EETi. Van de lastige aanleiding van het overlijden van een aantal jonge vrouwen met een eetstoornis tot de kracht van K-EETi: concreet advies en een kritische blik. Ontstaan na de decentralisatie van de jeugdzorg, omdat het netwerk helemaal uit elkaar gevallen was. Op een laagdrempelige wijze kan consultatie worden gevraagd aan experts in eetstoornissen. Het aantal bellers is flink toegenomen in de afgelopen jaren, maar dit bepaalt niet het succes. Aantallen vertellen niet het hele verhaal. Ook als de aantallen laag zijn, maar de consultaties impactvol, dan is er sprake van succes. Hierbij is wel de kanttekening dat er blijvend 'reclame' voor gemaakt moet worden, anders wordt de hulpdienst vergeten.

Annemarie deelt dat het enorm uitdagend is om goed advies te geven. Advies dat aansluit bij wat de behandelaar nodig heeft vraagt om echt luisteren, meedenken en soms samen puzzelen en het ook niet weten. En toch: gemiddeld duurt een telefoontje 12,5 minuut.

De deelnemers moeten zelf ook actief meedoen, het is niet voor niets een workshop. Een groot gedeelte van de aanwezigen geeft zelf in de praktijk consultatie en advies. Vier deelnemers mogen naar voren komen en samen over een casus nadenken. Het publiek luistert, denkt en voelt mee met het gesprek. Wat volgt is een interactief en inspirerend gesprek.

In de eerste casus belt een gehaaste huisarts over advies. De huisarts is boos. Waarom staat de patiënte op de wachtlijst en kan zij niet de juiste zorg ontvangen?! Samen wordt nagedacht hoe de huisarts het beste geholpen kan worden. De groep komt er op uit dat de huisarts erkenning moet krijgen voor de vervelende situatie. Vanaf nu staat hij er niet meer alleen voor. Snel meedenken en verbreden (sociale kaart) helpt. Vragen hoeveel tijd de huisarts heeft is praktisch en helpt ook.

In een andere casus gaat het over ouders die mailen over hun dochter. Het gaat niet goed met haar en de ouders zijn ten einde raad. Monika licht toe dat twee procent van de

consultatievragen aan K-EETi door ouders gesteld wordt. Een klein aandeel, maar hun vragen zijn wel ingewikkeld om te beantwoorden. De deelnemers gaan hierover in gesprek; er wordt geopperd om meteen advies te geven terwijl de ander juist meent dat je eerst moet luisteren en de ouders hun verhaal moet laten doen. Er wordt ingezoomd op dit aspect: wanneer ga je over van luisteren naar doorvragen? Wat betekent jouw rol hierin; ze zijn niet in behandeling bij jou, je geeft slechts advies. Belangrijk is het verwachtingenmanagement: wat kan je wel en wat niet als consultatiegever. Het gesprek rond de casus begint erg zwart-wit, maar naarmate het gesprek vordert komen de vier consultatiegevers in dit rollenspel tot een genuanceerder antwoord, waarin de inbreng van beide perspectieven samenkomt.

De deelnemers stellen fundamentele vragen, vragen om over door te denken. Als je maar één persoon aan de lijn hebt, hoe krijg je dan een genuanceerd beeld van wat er speelt? Is er sprake van een standaardisatie van antwoorden? Daarnaast: moet KEET-i niet ook samenwerken met experts op ander gebied, bijvoorbeeld autisme? Allemaal interessante vragen waar in het bestek van deze workshop geen pasklaar antwoord op te geven is, maar die zowel de deelnemers als de workshopleiders inspireren bij hun consultatieactiviteiten.